

พรหมชาลสูตร

พูดเรื่องทิวฏฐิ ๖๒

พูดเรื่องศีล จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล เป็นกลุ่มปาติโมกข์สังวรศีล
 พูดเรื่องพระสัพพัญญุตญาณของพระพุทธเจ้า
 จบท้ายด้วยวิปัสสนาญาณ ปฏิจจสมุปบาท

อรรถกถมถนุโยค

มาจากการขับเคลื่อนของมิจฉาทิวฏฐิ

อรรถกถมถนุโยค เช่นพระปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ พระโสณ โกฬิวิสะ
 พระนาลกะ พระสุภูติ

เวลาพระพุทธเจ้าสอน พระองค์สอนมัชฌิมาปฏิปทา อนัตตลักษณะสูตรบ้าง โมเนยยปฏิปทา (พระนาลกะ)
 ต้องการให้สมดุลในการไปประพฤติปฏิบัติ สอนให้ละตัวตน

กามสุขัลลิกานุโยค

มาจากการขับเคลื่อนของมิจฉาทิวฏฐิเช่นกัน

พระยสะกุลบุตร พระมหากัจจายนะ พระวัคคลี พระมหากัปปินะ
 พระนันทะ

พระพุทธเจ้าสอน ทานกถา สีลกถา สัคคกถา กามาทีนวกถา
 เนกขัมมานิสังสกถา อริยสัจ

สัสสตทิวฏฐิ

เช่น ท่านพาหิยทวารุจิริยะ

พระพุทธเจ้าสอนไตรลักษณ์

อุจเฉททิวฏฐิ

เช่น ขฎิล ๓ ฟัน้อง พระโมคคัลลานะ

พระพุทธเจ้าสอนอาทิตตปริยายสูตร ปฏิจจสมุปบาท
 โยนิโสมนสิการ

มิจฉาทิฎฐิ

ลักษณะ มีการยึดมั่นโดยอุบายอันไม่แยบคาย เป็นลักษณะ

มีความยึดถือที่ผิดไปจากความเป็นจริง ไปเห็นว่างาม ในสิ่งที่ไม่งาม เห็นว่าเที่ยง ในสิ่งที่ไม่เที่ยง เห็นว่าสุข ในสิ่งที่เป็นทุกข์ เห็นอตตัตถัตถน ในสิ่งที่ไม่ใช่อตตัตถัตถน เห็นขัดแย้งกับความเป็นจริง

กิจ

ทำกิจในการยึดถือสิ่งต่างๆ ให้ผิดไปจากความเป็นจริง เช่น เห็นว่าอกุศลเป็นกุศล เห็นวิบากของอกุศลว่าเป็นวิบากของกุศล เห็น โลภะว่าเป็นกุศล เห็นทิฎฐิเป็นกุศล เห็นมานะว่าเป็นความขยัน ทิฎฐุชกรรมจะเห็นตามเป็นจริง

อาการปรากฏ

มีการยึดถือความเห็นนั้นเป็นอาการปรากฏ ยึดติดอยู่ในสิ่งนั้นยากที่จะแก้ไขให้คลายลงไปได้ ย่อมยึดติดอยู่ในสิ่งต่างๆ ที่ตรงข้ามกับความเป็นจริง

เหตุใกล้

มีความไม่ต้องการเห็นพระอริยเจ้าเป็นเหตุใกล้ หมายถึงไม่ปรารถนาเห็นธรรมะของพระพุทธเจ้าด้วย มิจฉาทิฎฐิไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง ไม่ชอบการพลัดพรก รักสิ่งใดก็อยากอยู่กับสิ่งนั้น อยากให้มันคงถาวรตลอดไป ไม่ต้องการเห็นความจริงเพราะรับความจริงไม่ได้

อตตทิฎฐิ
อตตานุทิฎฐิ
สักกายทิฎฐิ

เห็นว่าเป็นตน
ตามเห็นว่าเป็นตน
สักกายะ คือกองของชั้น ๕ ความเห็นผิดที่ไปยึดมั่นว่ารูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ว่าเป็นอตตัตถัตถน เป็นเรา เป็นของของเราเป็นต้น

กองของชั้น ๕

รูปชั้น

ทั้งที่เป็นอดีต ปัจจุบัน ภายใน ภายนอก หยาบ ละเอียด
เลว ประณีต ไกล ใกล้
ต้องเป็นอารมณ์ของวิปัสสนาญาณทั้งหมด ๑๑ กอง

เวทนาชั้น สัญญาชั้น สังขารชั้น วิญญาณชั้น
ทั้งที่เป็นอดีต ปัจจุบัน ภายใน ภายนอก หยาบ ละเอียด
เลว ประณีต ไกล ใกล้

เมื่อรู้ละเอียดอย่างนี้จะได้เบื่อนำย ในรูปชั้น เวทนาชั้น
สัญญาชั้น สังขารชั้น วิญญาณชั้น
เมื่อเบื่อนำยจะได้คลายกำหนด
เมื่อคลายกำหนดแล้วจะรู้ยิ่ง

พระโสดาบันละสักกายทิฏฐิได้เด็ดขาด

อัตตทิฏฐิ อตตานุทิฏฐิ สักกายทิฏฐิ อตตวาทุปาทน คือทิฏฐิเจตสิก

อัฐตา

อัฐตาเป็นบัญญัติ เมื่อเป็นบัญญัติจึงไม่มีอยู่จริง

สำนวนว่าพระอรหันต์ละอัฐตา หมายถึงพระอรหันต์ละ ตัณหา
มานะ ทิฏฐิ ได้โดยเด็ดขาดแล้วจึงพูดว่าพระอรหันต์ละอัฐตา

อัฐตา อัฐนียะ

เมื่อเห็นด้วยความเป็นเรา ก็ย่อมเห็นว่าเป็นของของเรา

อะไรเป็นอาหารของมิจฉาทีปฏิ

- ❁ ชันธ์ ๕ เป็นที่ตั้งแห่งความเห็นผิด และเข้าใจผิด
ที่เราเห็นผิดก็มาเห็นผิดที่รูปชันธ์ เวทนาชันธ์ สัญญาชันธ์ สังขารชันธ์
วิญญาณชันธ์
เราไปมโนการผิดด้วยความไม่ฉลาดคิด จึงไป
กำหนดหมายว่าเป็นเรา เป็นของของเรา
ชันธ์ ๕ จึงเป็นเหตุปัจจัยให้มิจฉาทีปฏิเกิด
- ❁ อวิชชา ความไม่รู้ ความมืดบอด เป็นปัจจัยให้เกิดมิจฉาทีปฏิ
เมื่ออวิชชาเกิด มิจฉาทีปฏิเกิด
ไม่รู้ในทุกข์ ไม่รู้ในเหตุให้เกิดทุกข์ (ความไม่รู้ ๘ ประการ)
เมื่อไม่รู้ก็เกิดความยึดมั่น เมื่อไม่รู้ก็เกิดความเห็น ในสิ่งนั้นผิด
- ❁ ผัสสะเป็นที่ตั้งของทีปฏิได้
จักขุสัมผัสผัสสะ เป็นต้น
เมื่อมีการเห็น มีการเชื่อมทางทวารตา
พอจักขุสัมผัสผัสสะเกิด เวทนาเกิด
พอเวทนาเกิด ความชอบใจไม่ชอบใจเกิด ตัณหาเกิด
ตัณหาเกิด ณ อารมณ์ใด ทีปฏิก็เกิดในอารมณ์นั้น
ไม่รู้กระบวนการเห็นอย่างถ่องแท้ จึงไปสำคัญผิดว่าเราเห็น
แล้วผัสสะเกิดทุกวัน เกิดแทบตลอดเวลา ผัสสะจึงเป็นฐานที่
ตั้งของมิจฉาทีปฏิ บุคคลที่ไม่มีปัญญาวิจยแยกแยะ มิจฉา
ทีปฏิจึงเกิดขึ้นตลอดเวลา

อะไรเป็นอาหารของมัจฉาทิฎฐิ (ต่อ)

❖ ลัญญา ๖ ความจำเรื่องราวต่างๆเป็นปัจจัยแก่มัจฉาทิฎฐิได้

❖ วิตก ๖ จากอโยนิโสมนสิการ

วิตก ๖ อย่าง (เนื่องด้วยอารมณ์)

๑. รูปวิตก หมายถึง อากาเรที่ตริกนิกคิดถึงรูป เรียกว่า การยกจิตขึ้นสู่รูปารมณ์
๒. สัททวิตก หมายถึง อากาเรที่ตริกนิกคิดถึงเสียง เรียกว่า การยกจิตขึ้นสู่ สัททารมณ์
๓. คันธวิตก หมายถึง อากาเรที่ตริกนิกคิดถึงกลิ่น เรียกว่า การยกจิตขึ้นสู่คันธารมณ์
๔. รสวิตก หมายถึง อากาเรที่ตริกนิกคิดถึงรส เรียกว่า การยกจิตขึ้นสู่ สวารมณ์
๕. โผฏฐัพพวิตก หมายถึง อากาเรที่ตริกนิกคิดถึงสัมผัสต่าง ๆ เรียกว่า การยกจิตขึ้นสู่ โผฏฐัพพารมณ์

๖. รัम्मวิตก หมายถึง อากาเรที่ตริกนิกคิดถึงอารมณ์ ๖ ที่ปรากฏทางใจโดยสภาพที่เป็นรัम्मารมณ์

ด้วยเหตุนี้ วิตกเจตสิกจึงมีบทบาทในการรับรู้อารมณ์ของสัมปยุตธรรมที่เกิดพร้อม กับคน ถ้าขาดวิตกเจตสิกเสียแล้ว ย่อมไม่มีสภาวะธรรมที่จะยกจิตขึ้นสู่อารมณ์ใหม่ได้ ยกเว้นจิตที่ไม่ต้องมีการกระทบกับอารมณ์ เป็นเพียงการรับรู้อารมณ์ที่จิตดวงอื่นรับพิจารณาเสร็จเรียบร้อยแล้วส่งมาให้เท่านั้น ได้แก่ ทวิปัญจวิญญานจิต ๑๐ หรือสภาพจิตนั้น ได้ล่วงเลยภาวะที่ไม่ต้องมีวิตกเจตสิกแล้ว ได้แก่ ฌานจิต ๕๖ ดวง คือ ทุติยฌานจิต ๑๑ ตติย ฌานจิต ๑๑ จตุตถฌานจิต ๑๑ และปัญจฌานจิต ๒๓ เพราะได้ละวิตกองค์ฌานไปแล้ว นั้นเอง

พรหมชาลสูตร

ทิกฺขุณีเหมือนตาข่าย
บรรดาหมู่มัสตว์ทั้งหลาย ถูกข่ายปกคลุมอยู่ทั่วจักรวาล
ความเห็นผิดของหมู่มัสตว์ทั้งหลายปกคลุมทั่ว เพราะหมู่มัสตว์ทั้ง
หลายมาจากอวิชชา ตัณหา อุปาทาน
อุปาทานฝังแน่นมาในกระแสชีวิตเพราะไม่เคยถูกชำระ

อุปมาว่าในบึงน้ำใหญ่มีตาข่ายครอบบึงน้ำอยู่
หมูฝูงปลาไม่สามารถออกจากบึงนั้นได้

ทิกฺขุณีชาละ ข่ายคือทิกฺขุณี

ตัณหาชาละ ข่ายคือตัณหา

อานุภาพพระสัพพัญญุตญาณ

พระพุทธเจ้าทรงมีพระสัพพัญญุตญาณ
เหมือนบุรุษผู้มีกำลัง จับตาข่ายที่คลุมบึงน้ำออก
เปิดทางให้ปลาในบ่อน้ำเล็กๆ เข้าสู่ทะเลหลวง
เป็นสัตว์มีเสรีภาพ พ้นจากกองทุกข์ได้

มิจฉัตตะ ๑๐ ประการ

หมู่มัสตว์ทั้งหลายติดอยู่ในข่ายแห่งมิจฉาทิกฺขุณี
พระพุทธเจ้ามีพระสัพพัญญุตญาณที่สามารถกำจัดมิจฉาทิกฺขุณี
ความเห็นผิดทั้งหลายเหล่านี้พร้อมด้วย
มิจฉาสังกัปปะ มิจฉาวาจา มิจฉากัมมันตะ
มิจฉาอาชีวะ มิจฉาวายามะ มิจฉาสติ มิจฉาสมาธิ
มิจฉาญาณะ มิจฉาวิมุตติ

ทิวฎฐิ ๖๒ จัดแบ่งได้ ๑๐ กลุ่ม

สัสตทิวฎฐิ ๔	เห็นว่าอตัตตาและโลกเที่ยง
เอกกัจจสัสตวาทะ ๔	เห็นเที่ยงโดยส่วนเดียว
อันตานั้นติกวาทะ ๔	วาทะว่าโลกมีที่สดุและไม่มีที่สดุ
อมราวิเชปวาทะ ๔	ความเห็นขัดส่าย
อธิจสมุปปันนะ ๒	เห็นว่าอตัตตาและโลกเกิดขึ้นลอยๆ
สัญญิวาทะ ๑๖	หมู่อัตว์ที่มีสัญญา
อสัญญิวาทะ ๘	กลุ่มอสัญญา
เนวสัญญินาสัญญิวาทะ ๘	วาทะว่าหลังแต่ความตายอตัตตามีสัญญาก็มิใช่ ไม่มีสัญญาก็มิใช่
อุจเจทวาทะ ๘	วาทะว่าชาติสุญ
ทิวฎฐิธัมมนิพพานวาทะ ๕	นิพพานปัจจุบัน

ทฤษฎี ๖๒ ละได้ด้วยปัญญาระดับไหน

ทฤษฎี ๖๒ ←

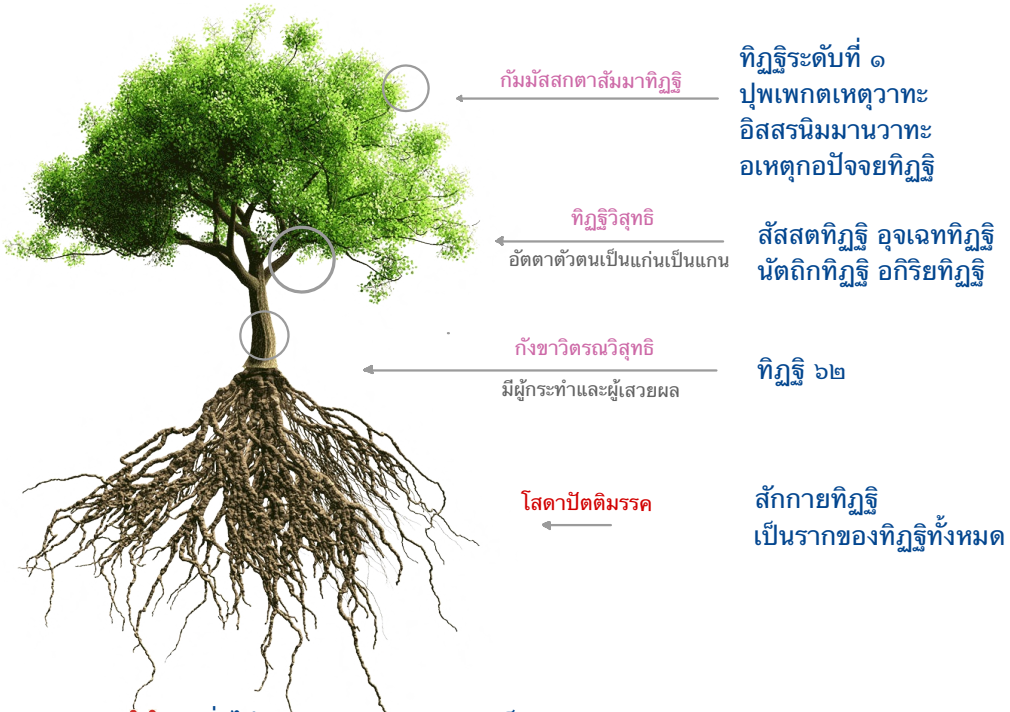
อัตตทฤษฎี มี ๔ ระดับ

๑. อติโอฬาริกอัตตทฤษฎี
๒. โอฬาริกอัตตทฤษฎี
๓. สุขุมมอัตตทฤษฎี
๔. อติสุขุมมอัตตทฤษฎี

ติดในทฤษฎีอย่างแน่น **ละด้วยทฤษฎีวิสุทธิ**
มีผู้กระทำ มีผู้เสวย **ละด้วยกัณฑ์ชาวิตถณวิสุทธิ**

- ❁ อัตตทฤษฎี ๔ ระดับนี้ไม่ได้ใช้กัมมัฏสสกาสัมมาทฤษฎีมาละ กัมมัฏสสกาสัมมาทฤษฎี ละมัจฉาทฤษฎีระดับที่ ๑
- ❁ ทฤษฎี ที่สามารถแยกรูป แยกนาม โดยลักษณะ กิจ อาการปรากฏ เหตุ ใกล้เคียง จนละความเป็นสัตว์บุคคล ชีวะ อัตตา ออกเสียได้ นี้เรียกว่า **ทฤษฎีวิสุทธิ**
- ❁ สัตว์บางจำพวกถือว่า มีผู้กระทำ และมีผู้เสวย (การกสภาวะ- เวทกสภาวะ) ความเห็นว่ามีสัตว์บุคคลเป็นผู้กระทำกรรมและมีสัตว์บุคคลเป็นผู้รับผลของกรรม การเห็นแบบนี้เป็นความเห็นระดับหยาบปานกลาง เมื่อตั้งอยู่ใน เหตุปัจจัยปริศนาคสัมมาทฤษฎี แล้ว ความเห็นนี้ก็หมดไป ความเห็นผิด ๘ ประการหรือความเห็นผิด ๖๒ ประการก็ถูกละไปด้วย **สรุปแล้ว ทฤษฎี ๖๒ ถูกละได้ด้วยสัมมาทฤษฎี ระดับกัณฑ์ชาวิตถณวิสุทธิ**

ต้นตอของทฤษฎีทั้งหลายต้องใช้ กำลังของวิปัสสนาญาณที่ลึกลงไป

เมื่อได้วิปัสสนาญาณทัสสนะ เห็นอนิจจานุปัสสนา ทุกขานุปัสสนา อนัตตานุปัสสนา เกิดขึ้น อนุสัย สุขุมมอัตตทฤษฎี และวิจิกจนาที่ละเอียดยอมถูกละไปได้

เหลือแต่อดีตสุขุมมอัตตทฤษฎี และอดีตสุขุมมวิจิกจจานุสัย ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ละเอียด วิจิกจนาที่ละเอียด จะต้องละได้ด้วยปฐมมรรค คือ โสดาปัตติมรรคเท่านั้น

การที่เราได้มาฟังธรรมทุกวัน ทั้งผู้แสดงธรรม เป็นอัมมเทสนามัย
ผู้ฟังธรรมได้อัมมสวนมัย เป็นการปฏิบัติธรรม
ทั้งหมดนี้เพื่อทำความเห็น ให้ตรง
ปรับทฤษฎีที่ไม่ตรงมาอย่างยาวนานในสังสารวัฏ มาปรับให้ตรง

มิจฉาทิฎฐิ

ความเห็นผิด ไม่ควรช่องเสฟ
องค์ธรรมได้แก่ ทิฎฐิเจตสิก เป็นสภาวะธรรมที่มีความเห็นผิด
ประกอบใน โลกทิฎฐิคตสัมปยุตต์

สัมมาทิฎฐิ

ความเห็นที่ถูกต้อง ควรช่องเสฟ องค์ธรรมได้แก่ ปัญญาเจตสิก

ทฤษฎีเป็นธรรมที่ควรละ ปัญญาเป็นธรรมที่ควรเจริญ

กัมมัตสกตาญาณ

ดวงตา ญาณที่ล่วงรู้ว่าสัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของของตน

กรรมบทสัมมาทิฎฐิ

ญาณที่เข้าใจในเรื่องของกรรมบทเป็นอย่างดี หรือเรียกว่า
กัมมัตสกตาสัมมาทิฎฐิ เป็นสัมมาทิฎฐิเบื้องต้น

วิปัสสนาสัมมาทิฎฐิ

เป็นสัมมาทิฎฐิที่เข้าไปเห็นรูปนามขั้น ๕ ตามความเป็นจริง

สัมมาทิฐิทุกระดับมีอยู่ในตัวเรา ต้องนำออกมาใช้ให้ได้

เช่นเดียวกัน มิจฉาทิฐิทุกระดับก็มีอยู่ในตัวเรา

ทิฐิวิสุทธิตี หรือนามรูปปริจเฉทญาณ
และกังขาวิตรณวิสุทธิตี หรือ ปัจจยปริคคหญาณ
เป็นสัมมาทิฐิระดับวิปัสสนาแล้ว

ในพระไตรปิฎกจะมีเพียง โลกียสัมมาทิฐิ และโลกุตตรสัมมาทิฐิ

กรรมเก่า

พูดถึงผลส่งไปถึงเหตุ

เรามีตาคือจักขุปสาท เป็นที่ตั้งของจักขุวิญญาณ เวทนา สัญญา สังขาร รูปขันธ์ ที่ประชุมในทวารตา เป็นกรรมเก่า เป็นผลของกรรมเก่าทั้งที่เป็นกุศลและอกุศลด้วยทางทวาร หู จมูก ลิ้น กาย ใจ (ภวังคจิต) ล้วนเป็นกรรมเก่า

กรรมใหม่

กายกรรม วาจากรรม มโนกรรม โดยเฉพาะถูกขับเคลื่อนด้วยมโนกรรมที่มีเจตจำนง จงใจ และตั้งใจ เป็นแกนหลัก เป็นกลุ่มนามธรรมทั้งหมดที่เป็นกุศลชวณะและอกุศลชวณะ

สภาวะที่ดับกรรม

นิพพาน

ปฏิบัติชอบปฏิบัติให้ถึงความดับกรรม

อริยมรรค

ธรรมะของพระพุทธเจ้าทั้งหมด ประชุมรวมกันเป็นเรื่องอะไร

หันทะทานิ ภิกขเว อามันตะยามิ โว
วะยะธัมมา สังขารา
อัปปะมาเทนะ สัมปาเทละ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย
สังขารทั้งหลายเป็นของไม่เที่ยง
ท่านทั้งหลายจงยังประโยชน์ตนและผู้อื่น ให้
ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท

สังขารทั้งหลายเป็นของไม่เที่ยง ทั้งที่มีใจครองและไม่มีใจครอง
ทรงตรัสบอกความจริง ส่องอรรถถึงทุกข์ด้วย ถึงอนัตตาด้วย

สังขารทั้งหลายไม่เที่ยง มีการเกิดขึ้นและมอันเสื่อมไปเป็นธรรมดา
อันนี้บอกไตรลักษณ์ บอกความจริง ทุกสังขารเป็นแบบนี้หมดไม่ว่าจะเล็ก
หรือใหญ่ ไม่มีสังขารใดเลยจะยืนยงมั่นคงดูจเสาระเนียด

การเข้าใจความจริงของโลกและชีวิตทำให้เราอยู่ได้อย่างไม่ทุกข์ใจ
ทฎฐิ ตัณหาปรารถนายึดถือโลกและชีวิตเป็นตามที่ยากให้เป็น ดิตสมมุติ ดิตบัญญัติ
มิจฉาทฎฐิ รับปรมัตถธรรมเป็นอารมณ์ได้ แต่รับแล้วไปเห็นผิด ไปยึดติดในปรมัตถธรรม

ในบรรดาธรรมะที่ชั่วร้ายทั้งหลายไม่มีอะไรเกินมิจฉาทฎฐิ เปรียบเหมือนสะเดา ขมทั้งกิ่ง
ก้าน ใบ กระจี่ ราก แม้ดินที่ปลูกก็ขม
เมื่อมิจฉาทฎฐิเกิดในกระแสชีวิตใด ก็ทำให้เวทนาเสียหาย สัญญาเสียหาย จิตเสียหาย
สังขารธรรมต่างๆเสียหาย และผลกฐุปรกรรมที่ขมเสียหายออกมาด้วย ทำนามธรรมและ
รูปธรรมวิบัติทั้งสิ้น

อับปรมาธรรม เป็นข้อสรุปรวมคำสอนของพระพุทธเจ้า

ท่านทั้งหลายจงยังประโยชน์ตนและผู้อื่นให้ถึง
พร้อมด้วยความไม่ประมาท
พระองค์ทรงบอกข้อปฏิบัติ

ทั้งหมดที่พระพุทธเจ้าประกาศหลักธรรมมาทั้งหมดมารวมที่
ความไม่ประมาท

สังวร = สติ

ระวังใจไม่ให้กำหนด ในอารมณ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความกำหนด
ระวังใจไม่ให้ชัดเคือง ในอารมณ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความชัดเคือง
ระวังใจไม่ให้มัวเมา ในอารมณ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความมัวเมา
ระวังใจไม่ให้ลุ่มหลง ในอารมณ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความลุ่มหลง

สังวร คือสติ ว่าโดยโพธิปักขิยธรรม

๑. สติ ในสติปัฏฐาน
๒. สตินทรีย์ อินทรีย์คือสติ
๓. สติพละ กำลังคือสติ
๔. สติสัมโพชฌงค์ องค์แห่งการตรัสรู้คือสติ
๕. สัมมาสติ ในอริยมรรค

ทำไมคำสอนของพระพุทธเจ้าจึงมาประชุมลงที่สติคือความ
ไม่ประมาท (อับปรมาธรรม)

สติสำคัญที่สุด เพราะถ้าขาดเสียซึ่งสติ ธรรมเหล่าอื่นจะเกิดขึ้นไม่ได้เลย

หากทำศีลให้เกิดขึ้นแล้วหยุดอยู่ที่ชื่อว่าประมาท
หากทำสมาธิให้เกิดขึ้นแล้วหยุดอยู่ที่ชื่อว่าประมาท
หากมีกัมมัฏสตาสัมมาทิฏฐิแล้วหยุดอยู่ที่ชื่อว่าประมาท
หากแม้เป็นพระโสดาบันไม่ชวนชวายเป็นต่อ ชื่อว่าประมาท

เมื่อบรรลุเป็นพระอรหันต์แล้วจึงจะเรียกว่าจบกิจแล้ว ชื่อว่าไม่ประมาทแล้ว

คำถาม นามรูปปริศนหสัมมาทิฏฐิ ละอติ โอฟาริกออตตทิฏฐิเป็นการละแบบตทั้งคปทาน หรือ วิชัมภนปทาน คนที่ยังไม่ได้วิปัสสนาญาณจะละอติ โอฟาริกออตตทิฏฐิได้หรือไม่ ปัญญาระดับ สุตตมยปัญญา จินตมยปัญญา สามารถละอติ โอฟาริกออตตทิฏฐิได้หรือไม่

อติโอฟาริกออตตทิฏฐิ

ความเห็นว่าเป็นอิตตาตวัตตนแบบ โอฟาร (ยั้ง) เห็นด้วยความเป็นเรา เป็น อิตตาตวัตตนของเรา เช่น

เห็นรูปเป็นเรา เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ว่าเป็นเรา

เรามีสรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ อยู่ในเรา

เราอยู่ใน รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

ปัญญาที่เข้าไปเห็นความจริง เป็นปัญญาระดับภาวนามยปัญญา เป็นทิฏฐิวิสุทธิ (นามรูปปริจเฉทญาณ หรือ นามรูปปริศนหสัมมาทิฏฐิ) เป็นสัมมาทิฏฐิเริ่มต้นของวิปัสสนาญาณ สามารถเข้าไปแยกกระแสชีวิต โดยแยกลักษณะของรูปขันธ์เป็นต้น เห็นการทำกิจของรูปขันธ์ อาการ ปรากฏของรูปขันธ์ จนสัตว์บุคคล ถูกละโดยตทั้งคปทาน

วิปัสสนาญาณตัวนี้เกิดขึ้นกับพระพุทธเจ้า ในปฐมยาม ที่พระพุทธเจ้า ทรงทำปุพเพนิวาสานุสสติญาณเกิดขึ้น เป็นปัญญาญาณที่เข้าไปทำ ทิฏฐิวิสุทธิ ความเห็นที่สะอาดบริสุทธิ์นับแต่ดวงไม้อโพธิพฤษ์ เห็นรูป ขันธ์ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ของตนเองด้วยความเป็นรูปนาม ขันธ์ ๕ สัตว์อิตตาตวัตตนบุคคลถูกเพิก เป็นตทั้งค แต่เป็นวิปัสสนา ญาณ และไม่เพียงแต่เห็นปัจจุบัน ยังตามรู้รูปนามขันธ์ ๕ ในอดีตด้วย เจาะรู้เรื่องราวด้วยกำลังของอภิญญานำร่อง วิปัสสนาญาณที่เกิด ในมหาภูตญาณสัมปยุตต์ เจาะทะลุทะลวงไปทุกอณูภาพ จนถึงได้รับ พุทธพยากรณ์จากพระที่ปึงกรสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วโลกกลับมาถึง โฟธิบัลลังก์

ภาวนามยปัญญา ไม่ใช่สุตตมยปัญญา จินตมยปัญญา การฟังมาติด้วย การใคร่ครวญเหตุและผลด้วย ทำให้เกิดภาวนามยปัญญา เป็นการเห็นแบบประจักษ์ประจูดังเอาแก้วมณีมาวางบนฝ่ามือ การเห็นแบบนี้ อติโอฟาริกออตตทิฏฐิ อย่างหยาบยิ่งถูกละได้แบบตทั้งคปทาน วิปัสสนาญาณเกิดได้ต้องอาศัย กำลังของสติ สมาธิ กำลังของความเพียรที่ สร้างสรรค์ ที่มีฐานของสมาธิอุปปจาร หรืออปปนา

อัครตทิกฎ ๔ ระดับ	ถูกทำลายด้วย	สัมมาตทิกฎ ๕ ระดับ	การนำเสนอออกจากหลัก	
มิจฉาทิกฎ (ตทิกฎพิเศษ)	„	กัมมัธสสกาตสัมมาตทิกฎ	(๑) เหล็กที่มีสนิมเขลอะ	นำมาทุบ เคาะสนิม
อติโฬวริกอัครตทิกฎ	„	นามรูปปริคคหสัมมาตทิกฎ	(๒) เหล็กค้ำ	นำมาชุคด้วยผงหิน
โฬวริกอัครตทิกฎ	„	เหตุปัจฉยปริคคหสัมมาตทิกฎ	(๓) เหล็กขาวมั่วๆ	นำมาชุคด้วยผงหินให้อิ่งขึ้น
สุขุมมอัครตทิกฎ	„	วิปัสสนาญาณทัตสนสัมมาตทิกฎ	(๔) เหล็กขาวผอง	นำมาใส่กระบอคคิน ใส่น้ยา
อติสุขุมมอัครตทิกฎ	„	โลกุตตรมัคคผลสัมมาตทิกฎ	มีสนิมในภายใน	เผาไฟแล้วๆ
กระแสนันท์สะอาค บริสุทธี	„		(๕) เหล็กกล้า ผอง	นำมาใส่กระบอคคิน ใส่น้ยา
			มีสนิมละเอียดภายใน	เผาไฟ ๗ วัน ๗ คิน
			(๖) เหล็กตาย	สว่างไสว ดัง พระจันทรวันเพ็ญ
				เมื่อนำมาผสมกับ น้คั้ง น้้อย
				สามารถเป็นยารักษาโรคได้

ระดับสุดตมยปัญญา การฟัง

ระดับจันตมยปัญญา การใคร่ครวญเหตุและผล

สามารถละอติ โฬวริกอัครตทิกฎได้เหมือนกัน แต่ยังไม่ประจักษ์

ถ้าระดับภาวนา คือนามรูปปริคคหญาณ จะเห็นจริงๆ เห็นแบบประจักษ์
ว่าคำว่าลัตัวบุคคล อตตาดัตตนไม่มีจริงๆ

ปฏิจจนสมุปปาทปรากฏ หมายถึง กระแสนันท์โดยความเป็นเหตุเป็นผล
ปรากฏต่อญาณปัญญา จึงละความสงสัยว่า ชาตโนอิตตเรามีไหมหนอ
หรือเราไม่มี ถ้าโนอิตตเรามีเราเป็นอะไรมา หรือโนอนาคตเราจะเป็นอะไร
ปัจจุบันเราเป็นใคร เรามีหรือไม่มี เป็นต้น

พอเข้าใจความจริงของชีวิตก็สามารถละความสงสัยทั้ง ๓ กาล คือ
วิจิกจฉนาก็ถูกละได้ ละมิจฉาทิกฎ ๖๒ ได้ด้วยกำลังของกัขาวิตรณวิสุทธี
(เหตุปัจฉยปริคคหสัมมาตทิกฎ)

สุขุมมอัตตทิกฺขณฺฐิ

วิปัสสนาญาณที่สสนสัมมาทิกฺขณฺฐิ
วิปัสสนาญาณเกิดแล้ว ยกขึ้นสู่ไตรลักษณ์ ไม่เที่ยง เป็นทุกข์
เป็นอนัตตา

สังเกตดูว่าวิปัสสนาญาณที่ท่านทรงแสดง กว่าจะเห็น
ไตรลักษณ์ต้องเห็นรูปนาม และเห็นเหตุปัจจัยของรูปนาม
ก่อนตามลำดับ

การจำว่าไม่เที่ยง และคิดว่าไม่เที่ยง โดยปัญญาญาณไม่
เกิด ไม่เป็นวิปัสสนาญาณ

ทิกฺขณฺฐิจะกลัวความจริง กลัวว่าถ้าไปเห็นด้วยความไม่เที่ยง
เป็นทุกข์ เป็นอนัตตาแล้วจะขัดแย้งกับความเห็นของ
ตนเอง จึงไม่ปรารถนาที่จะเห็นไตรลักษณ์ จึงเรียกว่าผู้มี
ทิกฺขณฺฐิไม่ปรารถนาเห็นพระอริยะ ไม่ปรารถนาเห็นธรรมะที่
พระอริยะเห็น เพราะรู้สึกว่าการทำลายอิตตาตวัตตน และรู้สึก
เป็นทุกข์มาก มันทนไม่ไหว

การเห็นว่าไม่มีอัตราตัวตน มันทำให้เสียเปรียบคนอื่นหรือไม่

แท้จริงแล้วเป็นการได้เปรียบไม่ใช่การเสียเปรียบ
เพราะเราจะรู้วิธีปฏิบัติต่อคนอื่น

คนที่เรียนรู้ความไม่เที่ยงเป็นทุกข์เป็นอนัตตา ด้วย
ตัณหา มานะ ทิฐิ แล้วนำไปแสวงหาผลประโยชน์
ด้วยตัณหา มานะ ทิฐินั้นไม่ถูกต้อง

ปัญญาไปปรับใช้ตัณหา มานะ ทิฐิ เพื่อจะได้
ประโยชน์ส่วนตน ดูเหมือนว่าได้ประโยชน์ แต่จริงๆ
แล้วเสียประโยชน์เพราะตนเองเสียหาย เป็นทาส
ของตัณหา มานะ ทิฐิ
เพราะพัฒนาปัญญาไม่พอ ต้องให้ปัญญามีพลังมี
อานุภาพ มาจัดการตัณหา มานะ ทิฐิ ที่เกิดขึ้นใน
กระแสชีวิตของตน ไม่ใช่เป็นเพียงทาสรับใช้

คำถาม เวลาเราเห็นคนที่มีทิวทัศน์แรง เราควรวางท่าที่ทางใจอย่างไร

ตรวจสอบศีลของเรา

กระตุ้นปาดิโมกข์สังวรศีลให้เกิดขึ้นมา

ไม่ว่าจะเจอสถานการณ์ใดๆ เราจะทำกายกรรม วจีกรรม การดำเนินชีวิตให้ตั้งมั่นด้วยดี ไม่กระจัดกระจาย

จะทำสติสังวรให้เกิดขึ้น ไม่ให้เชื่อมิจจาทิวทัศน์ไหลเข้ามาสู่การเห็น การได้ยินหรือการมีปฏิสัมพันธ์

จะทำขันติสังวรให้เกิดขึ้น จะทนตั้งมั่นไม่หวั่นไหวไม่วูบวาบต่อพฤติกรรมของเขา ไม่ว่าจะเขาจะชม หรือตำ หรือประทุษร้าย

จะมีวิริยสังวร เพียรพยายามละบาปเก่าทุกจริตเก่า บาปใหม่ทุกจริตใหม่ที่เราเห็น ได้ยิน จะไม่ขึ้นชม ไม่มีพฤติกรรมตามเขา เพียรพัฒนากุศล มีศีลเป็นต้นให้ตั้งขึ้นหนุนเนื่อง ทั้งสติสังวร วิริยสังวร ญาณสังวรเป็นต้น

ให้มีญาณสังวร คือปัญญามาทันต่อสถานการณ์